

gaar man Toldvejen, vil det sige, at den velhavende kan blive ved at faa ligesaa meget Kaffe, som han hidtil har faaet, hvorimod man, naar man gaar Importreguleringsvejen, dog opnaar, at alle faar lige meget. Ogsaa dette tror jeg er et Fejlsyn. Paa Papiret vil man muligvis naa det — jeg ser bort fra det Besvær, der er ved at importregulere; hvis det endelig hjalp, kom vi jo nok over det —, men i Virkeligheden vil det alle Dage være saa, at den mere velhavende har Sandsynlighed for at kunne afkøbe den mindre velhavende den Adgang eller i hvert Fald en Part af den Adgang, han har til at faa Kaffe udleveret. Og nu kan man ligesaa meget, man vil, give Regler om, at der ikke maa handles med slige Kort; saa gaar det jo dog efter den Regel, jeg nævnte før, at man nu en Gang her i Livet arrangerer sig, ofte uden Hensyn til, hvad der staar i Loven. Ingen vil dog kunne benægte, ikke alene Muligheden, men ogsaa Sandsynligheden af, at den Mand, der virkelig vilde sætte en hel Del ind paa at faa saa stort et Kvantum Kaffe, som han var vant til at nyde, han fik det saamænd nok paa den ene eller den anden Maade; maaske blev det ham noget dyrere, end det vilde være blevet ved en selv stærk Toldforhøjelse, men det gjorde jo for saa vidt hverken fra eller til.

Jeg maa altsaa hævde, at Importregulering, som efter min Mening ikke giver nogen som helst Sikkerhed for en Opsparing, og som i Virkeligheden ikke sikrer en jævn Fordeling mellem Landets Borgere uden Hensyn til, om de er mere eller mindre rige, er en Vej, som slet ikke fører til Maalet. At den mere velhavende i Kraft af sine Penge, for saa vidt Tingene kan faas for Penge, altid vil have en større Sandsynlighed for at faa Tingene end den, der ingen Penge har, det er givet. Det er jo et af de — naar alt kommer til alt maaske faa — Goder, der er ved at have mange Penge, at saa kan man købe de Ting, der kan faas for Penge, og det kan man ikke lave om paa ved nogen Lovgivning. Altsaa, ved Importregulering tror jeg ikke, man naar noget som helst af, hvad man vil naa, nemlig Sikkerhed for Opsparing.

Før jeg gaar over til at nævne den Vej, vi ønsker at gaa, vil jeg saa nævne en anden Vej, og det er Skattevejen. Et æret Medlem af Landstinget Hr. Bramsnæs, som for sit Vedkommende fuldt erkender, at det er Opsparing, der skal til, hævder som bekendt, at den Vej man bør gaa, er at lægge højere Skatter paa, og der er rent teoretisk set

heller ikke Tvivl om, at Skattevejen er en mulig Vej. Men Hr. Bramsnæs begaar rigtignok den efter min Mening store Fejl, at han vil kun lægge Skat paa de store og større Indkomster; det vil altsaa sige, at han forlanger ikke Sparsommelighed af andre end af dem med de store og større Indkomster. Hvis vi nu ser paa, hvor mange det er, der har dem, saa er der 7 300 Mennesker, som i dette Land har over 15 000 Kr. i Indtægt. Jeg gaar nu ud fra, at de som almindelig Regel betragtet er Familieforsørgere. Skulde en Besparelse paa 150 Mill. Kr. opnaas ved mindre Forbrug for disse Menneskers Vedkommende, vilde det jo sige, at hver af dem skulde bruge for 20 000 Kr. mindre. Men man vil kunne begribe, at en saa lille Kreds kan slet ikke fremkalde en Besparelse, der tilnærmelsesvis kommer op paa det Antal Millioner, vi nu en Gang skal op paa. Lad gaa, at man da tog Indtægter paa mellem 10 000 og 15 000 Kr. med, saa vilde man have rundt regnet 25 000 Familieforsørgere; og det vilde igen sige, naar der skulde spares 150 Mill. Kr. paa dem, at de pr. Familie skulde spare 6 000 Kr. Men ogsaa dette er jo ganske usandsynligt.

I det hele taget er der det at bemærke ved Skattevejen, at hvis man ikke gennem den opnaar at fremkalde Opsparing, saa er det hele omsonst. Og er det nu sandsynligt, at den meget velhavende — og det var vel navnlig ham, man vilde vende sig imod — overhovedet vil lægge sit Liv om, fordi han skal betale noget mere i Skat? Trods alt kan man vanskeligt tænke sig, at man gik saa vidt, at man tager saa mange Penge fra ham, at han ikke har nok til at opretholde det Forbrug, han har i Dag. Og gaar man ikke saa vidt, er det i Virkeligheden omsonst. Naar han opretholder sit Forbrug som hidtil, er Foranstaltningen handelsbalancemæssigt set ganske forfejlet.

Skal man altsaa gaa Beskatningens Vej, maa man naturligvis begynde fra oven; men saa maa man ogsaa gaa til Bunden. Til noget saadant har Hr. Bramsnæs dog endnu ikke givet sit Minde; men før han giver det... (P. Andersen: Det gør han ikke!) Det gør han ikke, siger det ærede Medlem Hr. P. Andersen, og det tror jeg for saa vidt gerne, fordi det ofte gaar saaledes, at naar de politiske Principper kommer i Strid med det, der er det rigtige, saa vælger man at holde paa de politiske Principper og lader Sagen gaa sin skæve Gang.

Og saa vilde der yderligere være det med Skattevejen, at gik man den Vej,